

for troet kun at burde foreslaae et personligt Tillæg for dem af de nuværende kongelig ansatte Embedsmænd, som man efter det Bemærkede har antaget at maatte vedblive som saadanne efter Gjennemførelsen af Reductionen. Derimod maa man holde for, at samtlige øvrige Embedsmænd og Functionairer udenfor det egentlige Theaterpersonale bør erholde en Lønningsforhøielse paa samme Maade, som man har troet at burde foreslaae for Kunstnerpersonalet, nemlig ved Andeel i den forhøiede Procent af Brutto-Indtægten.

I Henhold til de anførte Bemærkninger tilslader Commissionen sig at foreslaae:

at der tilstaaes følgende Embedsmænd ved Administrationen og i Kunstsaagene et personligt Tillæg, nemlig Contoirchefen i Theatercontoiret 300 Rd., Cancellisten 100 Rd., Løgen 150 Rd., een Syngemester 200 Rd., to Souffleurer hver 200 Rd., een Theatermaler 200 Rd. og Maskinmesteren 150 Rd., hvorhos den kongelige Ansættelse med Pensionsberettigelse af de udenfor det egentlige Theaterpersonale staaende Funktionairer og Besjente indskrænkes i Dverestemmelse med Reglerne i det i sin Tid ved 2den Behandling i Folkethinget vedtagne Lovudkast om Theatret;

at Beløbet af de faste Gager til det egentlige Theaterpersonale efterhaanden ved Vacance nedbringes, og at der for det samlede Gagebeløb sættes et Maximum;

at en Forhøielse af Gagen for Kunstnerpersonalet søges bevirket ved Anvendelsen af en større Procent end hidtil af Brutto-Indtægten, der fordeles mellem Skuespillerpersonalet og Kapellet samt det underordnede Personale efter nærmere Bestemmelse af Dverbestyrelsen;

samt at der fastsættes visse classeviis bestemte Normal-Summer for ansatte Tjeneste-Gager, beregnede efter det gjennemsnitlige Beløb af den faste Gage og den af Vedkommende oppebaarne Feu, der

fremtidigt skulle afgive Reglen for Pensionsberegningen for Theatrets Personale.

Da Ministeriet ogsaa har paalagt Commissionen at tage under Dverveielse, hvorvidt der burde være Anledning til at lade Gager og Lønninger forandre sig med de væxlende Konjuncturer, har den omhyggelig drøftet dette Spørgsmaal, saavel i Almindelighed, som med en bestemt Plan for Fremgangsmaaden for Die; men ved Forhandlingerne har der vist sig en afgjort Meningsforskjel i denne Henseende, idet nogle af Commissionens Medlemmer have troet bestemt at burde fraraade ethvert saadant System, medens andre have anseet det for rigtigt at forelægge et Forslag, hvorefter en saadan Lønningsmaade uden synderlig Risko for Statskassen og til Baade for Embeds- og Bestillingsmænd med smaa eller middelstore Gager kunde lade sig iværksætte, saa at der navnlig ved et saadant System ikke behøvede at blive Tale om overordentlige Love i Anledning af indtræffende Dyrtd.

I vor Dverveielse af, hvilket Princip der bør lægges til Grund for Ansættelsen af en Deel af Embedsmændenes Gager til et efter de væxlende Priser paa forskjellige Livsforbrødenheder væxlende Beløb, ere vi, Fønger og Steen, gaaede ud fra den Betragtning, at de forskjellige Prisforhøielser, som have bevirket Livets Fordyrrelse i de senere Aar, gjøre sig gjældende paa to forskjellige Maader, idet alle de Gjenstande, som ere flegne i Pris, kunne deles i to store Hovedgrupper, den ene indbefattende Gjenstande, som vel ere blevne dyrere i de sidste 10 eller 20 Aar, men dog vise en vis Stadighed i Prisen, idet Stigningen deels er jevn, deels foregaaer seldnere og med lidet mærkelige Tilvæxter, og den anden, indbefattende de Gjenstande, hvis Stigning foregaaer igjennem en Række af talrige, ofte hurtigt paa hinanden følgende Svingninger. Til den første regnes deels Alt, hvad der følger af den med en stigende Vælfærdighed stedse værende Forestilling om, hvad der hører til Livets Nødvendigheder, deels saadanne Fornø-